חדשות הקיץ

● קירור

עוד נסיון של זרים להקל על היהודים את חודשי־הקיץ בארצם החמה. הגיעו לארץ (מארצות־הברית) מיני־מקררים שמתחברים למצת של המכונית ומקררים את תכולת המיני־מקרר עד ל־0 מעלות, תוך כדי נסיעה וגם בחניה קצרה. בחורף, אגב, המיני־מקרר עושה פעולה הפוכה, כלומר מחמם את התכולה עד ל־96 מעלות צלסיוס. אבל מי חושב על החורף עכשיו.

נו, והמחיר? כאן יש קצת בעיה. המיני־מקרר מיוצר ב־3 גדלים: 10.5 ליטר, 15 ו־20 והמחירים הם, בהתאמה: 288 ש"ח, 300 ש"ח ו־384 ש"ח. בגלל המחיר גם לא נוסה על־ידי כותבת שורות אלה, ותצטרכו להאמין ליבואן, שהמיני־מקרר הוא להיט גדול.

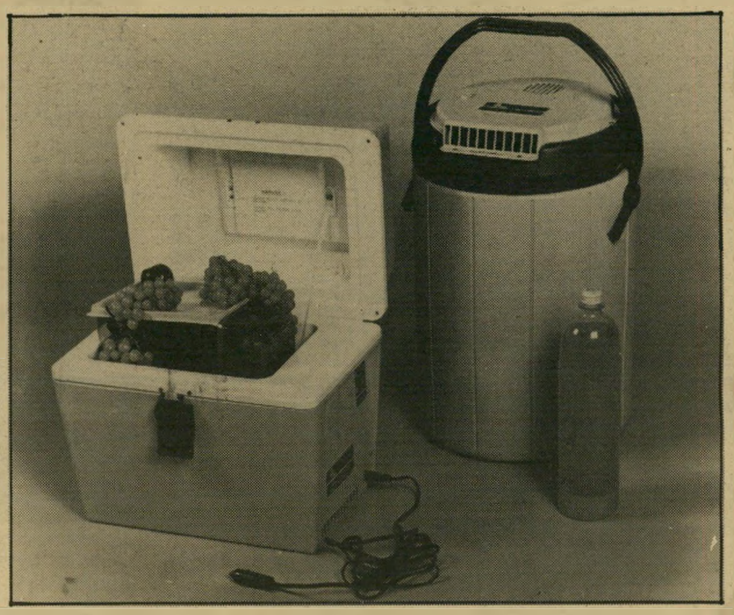

● ישיבה

ועוד פטנט לימי־הקיץ — כיסא מתקפל לים, לפרקונצרט ולשאר אירועים בחוץ. המיוחד שבכיסא — שלמישענת שלו צמודה ציידנית קטנה, בה אפשר לשים קצת פירות ובקבוק־שתיה ואפילו סנדוויץ' עם נקניק, מבלי לפחד שהכל יתחמם תוך חצי שעה. הציידנית שומרת על קור במשך שעה־שעתיים לפחות. ומעל הציידנית — מקום מיוחד לגליון האחרון של העולם הזה. אבל מותר גם עיתון אחר.

הבעיה של הכיסא בעל העיצוב היפה הוא החלק שעליו יושבים. אם פורשים אותו על רשא או על חול זה יופי, אבל אם בפיקניק שלכם יש רק מישטח של אבנים קטנות, אוי לישבנכם!

להשיג ברשתות הגדולות ובחנויות קמפינג, תמורת 22 ש"ח. ואיפה חשבו על זה? בהונג־קונג כמובן, אלא איפה? סינית היא שפת־העתיד. האמינו לי!

● יופי

ואחרי המלח של הים והעשן של המנגלים, צריך לחפוף את השערות? צריך מאוד. השבוע יצאו לשוק מוצרי־קוסמטיקה חדשים לשיער מתוצרת NOVO, שגם עליהם אומרים היצרנים שהם מבוססים על פורמולות שווייציות ידועות, ומכילים פרוטאינים וחומרים טיבעיים, והם מסייעים לכל מיני דברים חשובים... מה שעיניין אותי במיוחד זה שמוצרי השיער של NOVO זולים יחסית, ויש להם ריח טוב בשימוש.

בקבוק שמפו של 500 מ"ל — 6 ש"ח; קונדישינר של 500 מ"ל — 6.5 ש"ח. על המחיר הזה עוד הנחה של 25% במשך חודש יולי. להזדרז, בבקשה, החודש כמעט נגמר.

עיר ללא רחמים

בין 3957 הדברים הכלתי מוכנים לי במדינת־ישראל, יש גם בעיית הקרח בבתי־הקפה.

האמת היא, שלא ברור לי כלל למה בני־אדם יושבים בבתי־קפה בלתי־ממוזגים (והם רובם כאלה) בחודשי יוני־יולי־אוגוסט־ספטמבר. אבל נניח שאתה (למה אתה? אני?) אז נניח שאני הולכת ברחוב דיזנגוף, פוגשת חברה והיא משכנעת אותי לשבת איתה בבית־קפה. אנחנו נכנסות לאחד מבתי־הקפה, מוצאות שולחן פנוי, וזה לא קל, מתיישבות ומבקשות. היא רוצה קולה ואני מבקשת קפה קר.

בחוץ השמש לוהטת, הזיעה נגרת והבגדים נדבקים לגוף.

מגיעות שתי כוסות גבוהות. הקולה עוד קרה איכשהו, הקפה לעומת זאת על גבול הפושרות. עכשיו, תגידו לי אתם, למה לי לשתות קפה פושר ב־36 מעלות חום? אין סיבה, נכון. אז אני מבקשת קרח לתוך הקפה. המלצרית מסתכלת בי כמו ביצור מהחלל שבא להטריד את מנוחת התל־אביביים, ואומרת לי: „קרח? אין לנו קרח!"

בשבוע שעבר עשיתי סיבוב־קרח בדיזנגוף ובבן־יהודה. ברוב המקומות לא היה קרח בכלל, ובמקום אחד אמרו לי שעוד מעט יביאו לי קרח, ואומנם, תוך 10 דקות מזמן הגשת הקפה הגיעה צלוחית קטנה, ועליה שתי קוביות קרח בשלבי־המסה מתקדמים.

העניין הזה העלה לי את לחץ־הדם, והחלטתי לא להתעצל ולבדוק האם בתי־הקפה יכולים לספק קרח ללקוחות המזיעים שלהם, ואם כן — למה הם לא עושים את זה.

ביררתי. יש באיזור תל־אביב כמה מפעלים שישמחו לספק קרח לכל דכפין (כלומר — לכל צמא). אחד מהם נמצא ממש קרוב לאיזור בתי־הקפה בתל־אביב, ברחוב גדרה, מאחורי קולנוע אלנבי. שני הבחורים שם הסבירו לי שכל בית־קפה יכול להזמין אצלם חבילות קרח של 5 ק"ג (500־450 קוביות בכל חבילה) תמורת ארבעה שקלים, כולל ההובלה.

במילים אחרות: אם אני מזמינה קפה קר ומקבלת בתוכו 3 קוביות קרח, זה עולה לבעל בית הקפה 3 אגורות נוספות (הקפה עולה 3.5 ש"ח), ואם הוא לא מוכן להשקיע בי 3 אגורות, אולי כדאי שאני לא אלך לשתות אצלו. תחשבו על זה.

ואם כבר הטרחתי את עצמי לבית־חרושת לקרח, ביררתי גם שאם אתם עושים מסיבה, אתם יכולים לקנות או להזמין שקיות קרח שיגיעו אליכם שעה לפני המסיבה. ואם בא לכם סתם להגיש לבני־הבית שלכם משקאות מקוררים היטב, כמו שאני רציתי, הם מוכרים שקית קרח קטנה (250 קוביות) תמורת 2 ש"ח. אבל אותה צריך לקחת לבד.

רח' גדרה 15, טלפון 651760. ואל תגידו שלא נתתי לכם את כל הפרטים.

קוראים מתעצבנים

אחד הקוראים הכי נאמנים שלי הוא יחיאל ספרא. אומנם מעולם לא פגשתי אותו אישית, אבל מהתגובות שהוא שולח לי על גלויות. ולפעמים מהטלפונים שלו אליי, אני כבר יודעת עליו הכל. אני יודעת שהוא גר בהרצליה, שהוא קורא ברדיו בטעמי־המיקרא, אני יודעת שהוא מלמד ילדים את הדרשה שלהם לבר־המיצווה, שהוא חובש כיפה, אני גם יודעת שיש לו חוש־הומור ושלפעמים הוא מתעצבן.

בפעם האחרונה שמשהו עיצבן את יחיאל ספרא, זה היה כששמע ברדיו את הג'ינגל של חברת־החשמל האומר: „ברגע זה אתה מקבל שרות מחברת־החשמל!"

ספרא התיישב, צייר קריקטורה ושלח לי אותה בדואר. עכשיו אני יודעת שיחיאל ספרא גם מצייר יפה. הנה, תיהנו גם אתם.

תודה יחיאל, תמשיך להתעצבן.

יש לו פתק מרופא

למרות שיש להם מחשב וגם וידיאו, ושניהם כבר היו באמריקה, הם מרגישים מקופחים ליד כל ילד ישראלי ממוצע.

שני הבנים שלי לעולם לא יסלחו לי על כי מנעתי מהם את חדוות הרופאים והתרופות. כל החברים שלהם הולכים מדי פעם לקופת־החולים ולפעמים גם לרופא פרטי. הם בולעים אנטי־ביוטיקה בטעם תות, ויש להם כדורים בכל מיני צבעים נגד כל מיני מחלות והרגשות לא טובות. רק הילדים המסכנים שלי, כשסוף־סוף, פעם בארבע שנים, הם תופסים איזו נזלת או אפילו אנגינה קלה, מקבלים מהאמא המכשפה שלהם כוס תה עם דבש ולימון, ולפני שהם מספיקים להתלונן שזה לא מרפא מחלות, הם כבר בריאים.

ככה עוברת הילדות העשוקה על שני בניי. מצד אחד, תוך הרגשת קיפוח איומה, ומצד שני בהשלמה אילמת עם אמא מוזרה מאוד וסרבנית.

והנה, לפני כמה שבועות חזר בני הכבור הביתה מבית־הספר, כשאחד החיוכים הגדולים על פניו. נודע לו שכדי להירשם לבית־הספר החדש — חטיבת־הביניים — כל ילד צריך ללכת לרופא ולהביא משם פתק שהוא בריא. הילד שלי גם יודע, שהמוסד היחידי בעולם מולו אני לא מנסה אפילו להילחם הוא מישרד־הבריאות וגרורותיו, ועל כן נפל הפור והוחלט ללכת לרופאה.

טילפנו, קבענו פגישה, וביום המיועד, כשחיוך על פניו ואומללות על פניי, הלכנו.

הרופאה קיבלה אותנו בסבר־פנים קר מאוד ושאלה מדוע כבר חמש שנים לא היינו אצלה, ואצל מי כן היינו. אמרנו לה שכבר חמש שנים לא היינו אצל אף רופא. היא פתחה את פינקס קופת־החולים, ראתה כי דיברנו אמת, ואז הבנו מתוך מבטה שהיא מאוד רצתה להגיד לי: „רופא את צריכה? פסיכיאטר יותר טוב בשבילך!" אבל היא לא אמרה את זה, כי היא עדינה.

אחר כך היא ברקה את הילד, נגעה בו בכל מיני מקומות, מדדה אותו ושקלה אותו והסתכלה לו לתוך הגרון ולתוך העיניים והאוזניים ושאר מקומות בגוף, ולפני שהיא רשמה לו פתק והודתה לפני כולם שהילד בריא כמו שור, היא הסתכלה עליו היטב ואמרה לו:

„בן כמה אתה בדיוק?"

„עוד מעט 12."

„אתה יודע שיש לך גובה של בן 16?"

„אולי."

„אבל מישקל יש לך של גיל 10!"

„כן?"

„אז תתחיל לאכול. זה לא טוב להיות כל־כך רזה וגבוה!"

חזרנו הביתה. הילד, שעד הבדיקה הרפואית אכל רק 13 ק"ג אוכל ביום, וגם זה כי התחלתי להחביא סירים בארון־הבגדים, אוכל עכשיו 17 ק"ג מזון כל יום, ובחיוך של נצחון אומר לי, „אני אומנם כבר לא רעב, אבל הרופאה אמרה לי לאכול הרבה."

לעזאזל כל הרופאים ביחד.